

Chạy Trốn

Kiều Giang.

Có lẽ không có ai dám nói là mình có thể định nghĩa đầy đủ, thế nào là sự bất hạnh lứa đôi trong cuộc nhân sinh. Nhưng chắc chắn sẽ có ai đó tự cho rằng, mình có thể đã cảm nhận đầy đủ nỗi bất hạnh đó từ cái hạt bụi nhỏ nhoi ở tro này. Cho nên, khi mở đầu tác phẩm bất hủ Anna Karêlina, Léon Tolstoi đã nói

rằng *“Khi mọi gia đình hạnh phúc họ đều sống một cách như nhau, nhưng mỗi gia đình bất hạnh lại có một kiểu đau khổ riêng”*.

Đã tám giờ sáng, nhưng nàng không thể nào nhấc nổi cái đầu ê ẩm, nặng như chì, lên khỏi gối. Nỗi bơ vơ lạc lõng lạnh giá đang bao trùm căn phòng. Nhìn lên trần nhà, nàng thấy hình như cái quạt đang quay tít, nhưng thực ra nàng đã tắt từ đầu hôm, vì cảm thấy lạnh.

Nàng cố moi trong trí óc nhỏ nhoi và thương tật của mình để tìm cho ra cái nguyên nhân mình bị đánh một cách tàn nhẫn đến như vậy. Đôi bàn tay hộ pháp lực lưỡng, tha hồ nhả những cú đấm như mưa xuống đầu nàng, thỉnh thoảng tóc nàng bị lại kéo giật mạnh, nàng cứ tưởng nắm tóc trên đầu nàng sắp bong khỏi da đầu rồi bay đi mất, hai cánh tay nàng bị hai đầu gối đè mạnh, thân thể nàng cứng ngắt, không thể nào còn cựa được, hơi men nồng nặc phà xuống mặt nàng, nàng muốn ngộp thở, nàng chỉ còn cách thét lên và van xin trong đêm tối một cách tuyệt vọng: *“vì các con, hãy tha chết cho tôi”*, nhưng hình như tên đệ tử của Lưu Linh không còn nghe thấy gì.

Có lẽ hẳn cũng đã thấm mệt. Người đàn ông bỏ về phòng mình rồi lăn kên ra ngủ. Nàng nằm lả, sống soài như chết. Trên gương mặt thanh tú và da cảm, làn da trắng mịn, loang lổ những vết bầm mà nàng chưa bao giờ nghĩ đến, nàng nhấc cánh tay sờ lên đầu, xem thử mái tóc màu hạt dẻ mà có lần nàng đã tự mỉm cười trong gương, bây giờ có còn không! Dựa vào chút hơi thở còn sót lại, nàng cố trấn tĩnh và tự hỏi, đây có phải là một trận đòn thù, và là trận đòn thứ mấy, mà tám thân mảnh mai yếu đuối của nàng gánh chịu? Không, không thể được, nàng chưa bao giờ làm gì để phải nhận một trận đòn thù, một suy nghĩ hụt hơi thoáng qua đầu nàng.

Mỗi ngày, sau những giờ nàng phải hoàn thành nhiệm vụ ở công sở và làm thêm để kiếm đủ tiền nuôi con, trang trải những chi phí tối thiểu cho gia đình, nàng đã làm tất cả công việc nhà, từ giặt giũ nấu nướng cho đến việc vệ sinh nhà cửa. Người đàn ông gia trưởng ấy chẳng làm gì cả, vì tự cho mình là giòng dõi vua chúa, quý tộc. Cái tội lớn nhất và cũng là nỗi đau lớn nhất dính chặt vào đời nàng, có lẽ là thượng đế đã không ban cho nàng chút niềm vui nào, và nụ cười gần như không bao giờ chịu nở trên môi đầy vẻ gợn cảm ấy. Nàng trở thành một chiếc bóng di động, lảm lũi, thầm lặng và cô đơn, hiện lên một khuôn mặt đầy vẻ lạnh lùng, vì thế hẳn nghĩ rằng nàng khinh hấn.

Đêm nay, bãi biển hoang sơ, không có một bóng người. Ánh trăng thượng tuần vẫn vô tình và lặng lẽ hôn lên những con sóng muôn đời trải mình trên bờ cát, gửi những tiếng thì thầm vào vô biên. Nàng chọn nơi đây, vì nàng muốn dành một sự tĩnh lặng tuyệt đối cho tâm hồn. Nàng muốn chối bỏ tất cả, nhất là muốn trốn chạy khỏi những trận đòn thù, nghiệt ngã và phi lý. Nàng rảo bước theo chiều dài bãi biển, bóng nàng nát vụn trên đầu những con sóng. Không biết đã bao xa, và nàng đã đi bao lâu, chỉ biết rằng ánh trăng thượng huyền đã đi theo nàng từ đỉnh đầu, bây giờ đã chìm xuống gần đến đường chân trời phía tây, và đôi chân nàng, hình như cũng không còn nhích được nữa. Thật lẻ loi và hoang lạnh. Nếu trong một hoàn cảnh khác, chắc nàng sẽ rú lên vì sợ hãi, nhưng không hiểu sao, đêm nay, có ai đó đã tiếp thêm sức mạnh cho nàng. Nàng thanh thản ghé ngó lên tầng đá nhỏ nhô giữa bãi cát, đưa mắt thẫn thờ nhìn ra biển đêm mênh mông, thấp thoáng những vì sao, rất xa, nhưng giữa lúc này, nàng cảm thấy chúng thật gần gũi với nàng.

Nàng phát hiện một chiếc thuyền buồm, không mấy xa bờ, có lẽ là thuyền đánh cá. Chiếc đèn bão trên đuôi thuyền hắt một vệt sáng màu vàng dài mờ nhạt lên mặt biển đêm đen thẫm, cùng những chấm sáng từ một rừng tàu đánh cá ở xa xa, như một dải ngân hà, tạo thành một tuyệt tác dưới bàn tay tài hoa của tạo hóa. Nàng đưa tay vẫy, hình như con thuyền đã hiểu và đang tiến về phía nàng. Trên chiếc thuyền chài bé nhỏ chỉ có duy nhất một người. Dưới ánh trăng non nhạt nhòa, người đàn ông tuổi trạc thất tuần, nước da nâu đen rần rần, đôi vai rộng, đôi mắt to, hàng mi rậm, tóc hoa râm, dày và cứng, rối bù, tiến về phía nàng. Mùi nước

biển lẫn mùi mồ hôi, mùi nắng lâu ngày, từ mái tóc, theo gió sộc vào mũi nàng. Nàng khẽ rùng mình. Người đàn ông lên tiếng:

- Bà gọi tôi?"

Nàng lạnh lùng:

- Không dám, nhưng có lẽ vậy"
- Sao lại có lẽ?"
- Tôi cũng không biết"

Gã sửng lại:

- Bà thật lạ lùng !"

Nhưng gã lại kiên trì:

- Nhưng tôi có thể giúp được gì cho bà? Tôi nghĩ, ở nơi hoang vắng, giữa lúc này, không phải để dành cho một người phụ nữ trông đài các như bà?

Quay lại nhìn người đàn ông, nàng bắt ngờ với câu nói lịch lãm ấy. Nàng thả tầm mắt ra tận một hòn đảo xa, qua làn sương, chỉ còn là một chấm xanh đen mờ nhạt trên nền trời. Bất giác, nàng nói với gã ngư phủ:

- Tôi muốn thoát khỏi bãi biển này, thành phố này, và cả thế giới này, để đi đến một nơi thật xa, thật vắng vẻ, không còn có bóng người, một hoang đảo chẳng hạn".

Nàng vừa phát hiện ra đôi mắt sáng và đôi môi dày đầy vẻ thách thức nhục cảm của người đàn ông, nàng nói tiếp:

- Xin lỗi, tôi đã đòi hỏi ở ông nhiều quá, và có thể vượt lên trên khả năng của ông, nhưng thực sự giờ đây tôi chỉ muốn trốn chạy".

Người đàn ông vô cùng ngạc nhiên về quyết định liều lĩnh của người đàn bà mảnh mai yếu đuối, chưa bao giờ biết đến nắng gió và giông bão, chưa hề quen biết với ông, mà đã dám gửi cả sinh mệnh cho ông. Nhưng ông đã kịp dằn cảm xúc, và từ tốn:

- Thưa bà, tôi chỉ e rằng..."
- Ông ngại điều gì? Tôi thực sự không dám nói đùa với ông, tôi sẽ trả công cho ông".
- Thưa không, tôi không muốn nói đến chuyện công cán, tôi chỉ sợ bà không dám phiêu lưu, và có lẽ bà cũng không nên phiêu lưu ...".

Người đàn ông muốn nói thêm gì đó nhưng đã kịp dừng lại, hai người bắt chột nhìn nhau và sự im lặng bao trùm lấy họ.

Hoang đảo đã hiện ra trước mắt nàng. Nàng chỉ thấy những ngọn đá dựng đứng lên bầu trời như những thanh kiếm của những chàng hiệp sĩ khổng lồ thời tiền sử, và rải rác trên những tấm thân khô khốc khẳng khiu đó là những bụi cây nhỏ nhoi trơ trọi bám vào, như thách thức với đất trời, với thời gian. Mặt trời hấp hối, đang chìm dần xuống mặt biển, nhả lại mảng màu đỏ ối lên những đám mây tạo thành những dải lụa hồng, vắt ngang bầu trời lặng lẽ mênh mông. Gã ngư phủ dùng mái chèo đưa chiếc thuyền con cập sát vào bờ đá, rồi bảo:

- Nhà tôi ở đây. Trên hoang đảo này chỉ có mình tôi. Tôi sống ở đây đã hơn 20 năm".

Dưới ánh sáng mờ nhạt còn sót lại của buổi chiều hoang vắng, chỉ có một âm thanh duy nhất, đó là tiếng rì rào của sóng biển. Nàng như đang trở lại thời tiền sử. Gã ngư phủ dẫn nàng lần qua những bụi cây thấp đầy gai, mọc thưa thớt trên cát, đến một cửa hang, hai bên là hai vách đá, giữa có một lối đi nhỏ, cuối hang rộng mở, tối om, trên cao, hai tảng đá đã dính vào nhau như hai mái nhà. Gã đánh diêm châm nến. Ánh lửa leo lét chỉ đủ cho nàng thấy gương mặt lạnh lùng của gã và cái giường cây với chiếc chiếu manh sờn cũ, thấm mồ hôi, đã chuyển thành màu nâu đen. Gần đó là một cái bếp dã chiến. Mấy cái song nhôm màu đen xỉn đóng một lớp khói dày, treo trên những chiếc đinh thép đóng vào vách đá. Cái bóng thật to của gã in lên tường, tạo cho nàng một cảm giác lung linh, mơ hồ. Gã nhìn nàng khá lâu rồi nói:

- Đêm nay, cái hang đá này là nhà của bà, cơm ở trong nồi và thức ăn ở trong túi da kia".

Nói rồi, gã lặng lẽ bỏ đi. Nàng thấy tượng hừng, hụt hẫng, nhưng không dám gọi, chỉ nhìn theo gã mất hút vào những bụi cây, nhòa trong bóng đêm.

Qua cách nói năng và phong thái của gã, nàng thoáng nhận ra, gã không phải là một người sống bằng nghề đánh cá, sự có mặt của gã khiến nàng tưởng tượng ra một cái gì thật bí ẩn đang núp sau lưng gã.

Còn lại một mình, nàng thấy đói và khát. Nàng không còn kịp nghĩ đến những phút giây mà nàng sắp đối diện, nàng không dám nghĩ đến và cũng không muốn nghĩ đến mọi thứ sắp xảy ra, nàng chỉ muốn đầu óc trống rỗng. Nàng uống mấy ngụm nước từ chiếc bi-đông mà người đàn ông đã ném cho nàng lúc ở trên thuyền, và lót dạ bằng một chén cơm đã chớm mùi ôi thiu, với mấy miếng cá khô nướng khói, lấy từ trong cái bao da treo trên vách.

Chưa bao giờ tiếng đồng hồ thời gian lại rơi chậm chạp xuống hồn nàng, như lúc này. Cây nến cũng đã cháy hết, hắt những giọt sáng cuối cùng lên vách đá rồi cũng tự chìm vào bóng tối. Không dám bước ra cửa hang, nàng ngả lưng lên chiếc giường cây ghép, mắt thao láo nhìn vào đêm đen, sâu thẳm thẳm. Nàng cũng thiếp đi trong sự gục ngã của từng thớ thịt sau trận đòn thù và một ngày lênh đênh trên biển.

Đêm nay là đêm thứ ba, nàng ở trong “ngôi nhà đá”, một nhà giam mà Thượng đế không cần cửa, vì chỉ có một mình nàng là sinh vật sống duy nhất. Không có thêm một con người nào nữa. Không có thú hoang. Thỉnh thoảng một bầy chim trời thoáng qua đảo, nhả lại những lời gọi bầy nghe thống thiết. Ngoài ra không có một tiếng động nào khác, dù chỉ là một hơi thở rất mong manh của sự sống. Gã ngư phủ vẫn không trở lại. Cả linh hồn và thể xác nàng rơi vào sự trống không của bóng tối. Nàng cảm nhận một sự giải thoát thực sự, một sự giải thoát không cần cầu nguyện, van xin.

Vừa chớp mắt, nàng mơ thấy gã ngư phủ trở về, nhưng lại trong y phục của Quang, người yêu của nàng, nhưng rõ ràng là hắn, chứ không phải Quang. Gã ngồi xuống bên nàng, rồi gã nói trong hơi thở:

- Nàng là món quà vô cùng quý giá mà Thượng đế đã trao cho ta.

Nói xong, hắn cúi xuống ôm chặt lấy nàng và đặt những chiếc hôn vội vã, tới tấp lên môi, lên cổ, lên ngực nàng. Hàm râu kẽm của hắn lướt qua ngực, qua cổ, làm cho nàng có cảm giác rờn rợn. Nàng như muốn ngộp thở, cổ vùng vẫy, nhưng cánh tay cứng như gọng sắt của hắn đã kịp giữ chặt hai cánh tay yếu đuối của nàng, đôi chân của hắn kẹp chặt đôi chân nàng, cánh tay còn lại, hắn kéo tuột xiêm y khỏi thân thể nàng, nàng thét lên và tự nhiên những giọt nước mắt trào lên khóe mắt. Trong nỗi tuyệt vọng, tấm thân liễu yếu của nàng chỉ còn lại những phản xạ kháng cự yếu ớt. Thế rồi cái vật mà Thượng Đế dùng để tạo ra sự khác biệt của Adam, dài cứng và hâm hấp nóng, đè lên đùi nàng, dần dần trườn vào người nàng, khi đó nàng mới cảm thấy nỗi bất lực cay đắng của thân phận Eva của mình. Hắn bắt đầu hùng hục, hơi thở dồn dập, hai cánh tay hắn siết chặt lưng nàng, quyết thể hiện bản chất nam nhi đầy uy lực của hắn, còn nàng lại cảm nhận một nỗi tê dại lảng lảng, mỗi lúc một rõ dần và lan tỏa đi khắp cơ thể, hồi lâu, một cách vô thức, hai cánh tay nàng ôm bầu vào lưng hắn và rên khe khẽ...

Một cơn gió mạnh đẩy tấm phen tre đập vào tường đá làm cho nàng tỉnh giấc. Nàng bàng hoàng trước cơn mộng. Cảm giác mê mê vẫn chưa tan hết trong từng thớ thịt của nàng, “đằm đằm lá liễu”, không biết nàng nên nguyên rủa hay tiếc rẻ, một nỗi băng khuâng dang ngập trong tâm trí. Vâng, cũng là đôi cánh tay của người đàn ông lực lưỡng, nhưng mỗi cánh tay lại có một mục đích, một ý nghĩa riêng, và dẫn đến một hậu quả khác, một sự so sánh thoáng qua trong lòng nàng, một bản chất đầy mâu thuẫn của trần gian, làm cho nàng phải cúi mặt để giấu những giọt nước mắt đang lăn chã nhỏ xuống thân phận mình.

Nàng bước ra trước cửa hang, ánh trăng cận rằm đã ngả về nửa trời tây. Hắn vẫn biến biệt, như Quang, người yêu của nàng, xa như những ngôi sao đang le lói ở chân trời. Không biết nàng có đang trông ngóng ai không, chỉ biết rằng nàng đang tận hưởng sự tĩnh lặng tuyệt đối của đất trời và nỗi cô đơn hiện hữu trong lòng nàng, một trải nghiệm mà không dễ mấy ai ném thử một lần trong đời. Nàng nhếch mép cười rồi lẩm bẩm: “*Như thế này, có phải ta đã thật sự trốn thoát không?*”